

Molnár Béla

AZ ÚTRA SEMMIT

(Márk 6,7-13)

A városból kiérve,
lábamról,
ahogy szólt a küldő
szózat,
leráztam a port.

Szemembe szállt
a por.

Utoljára
Jónás mérgeledött
ily nagyon,
hogy átkára,
dörgő szavára
Ninive
mégis egyben maradt.

Pedig
pontos volt a leltár.

Nem volt velem
kenyér,
tarisznya,
pénz.
Csak saru,
egy ruha,
és a vándorútra
bot.

Mégsem tárultak fel
az ajtók
a kunyhókon,
a házakon.

Nem volt terített
asztal,
nem volt egy
pohár ital.
Nem volt beteg,
akit elem hoztak volna.

Ördögös, béna, vak
nem kért a szóból,
az olajból,
az érintésből,
mit hoztam.

Két város között
egy kőre ülve,
az alkonyatban
próbálom
megérteni,
felfogni,
mi történt.
Küldöm szavára
gondolok,
s mit mérgem kavart,
köröttem lassan leszáll
a por.

Most
küldöm szavára
gondolok.

Küldöm szavát
mind betartottam,
pontosan úgy,
ahogy
az útra küldő pillanatban
hangzott,
most is
fejből tudom.

Mégis,
mi volt a baj?
Itt üldögélve
egyre jobban érzem:
a mégis cipelt terheket,
tarisznyát,
pénzt,
kenyeret.

Az útravaló szavakat
csak a fül hallotta meg.

Vastag ruhákká,
tömött tarisznyákká,
sületlen kenyerekké
váltak a szavak.

Így jártam
az utat.

Szavakkal terhelten,
szabályok súlyával,
egészségesen,
jóllakottan,
gazdagon
kopogtattam
betegek,
szegények,
éhezők
kapuin.

Mindhíába.
Csak a szálló,
kavargó por
maradt.

Egy kővön ültem,
ahonnét még
vezetnek utak.
Vannak még
városok, falvak.

Itt suttog még a régi
forrásból született
patak.

Tükrébe nézek,
megmosakszom.

Csak saru,
egy könnyű ruha,
s a vándorútra
bot.